

(המשך מעמוד 15)

אקדח בלונדון סיפקה לה את העילה לכך. הם הצליחו לשכנע את הממשל האמריקאי לחופש פעולה של כמה ימים ורק לאחר שערי לבנון הופצו בצורה קשה ביותר, רק אז הושבו הקטיושות. מי שכורך את הפריצה למילחמה רק עם הקטיושות הוא שקרן מועד שלא ראוי להתייחס לדבריו. ברוב תמימותי חשבתי שחוק ממילחמת קדש, כל המילחמות נכפו עלינו. בכל מילחמה שהשתתפתי בה ידעתי שאני יורצא להגן על הבית שלי. במילחמה שלא אני יומתי אותה ושנכפתה עלי.

אדם שאדמת-קודש חשובה לו יותר מהיי אדם. בעיני אין אדמת-קודש ואין שום מקום קדוש בעולם. אין מילים קדושות ואין ספרים קדושים. יש רק ערך מקודש עליון בעל רוח קיים ועומד והוא חיי אדם. איני מאמין שיש תורה אחד בעולם, שפוי דעת, שיתנחם בכך שבנו הצעיר נקפדו חייו למען פיסת אדמה, דגל, הימנון. מה שחשוב זה הבן המתנועע, הרוחץ בים, המחייך, החובק נערות, הצוחק ובוכה, המאזין לתקליט. הקורא בספר, החי. כל היתר זה בולשיט. אס אני אשמע עוד פעם את בגין גואם

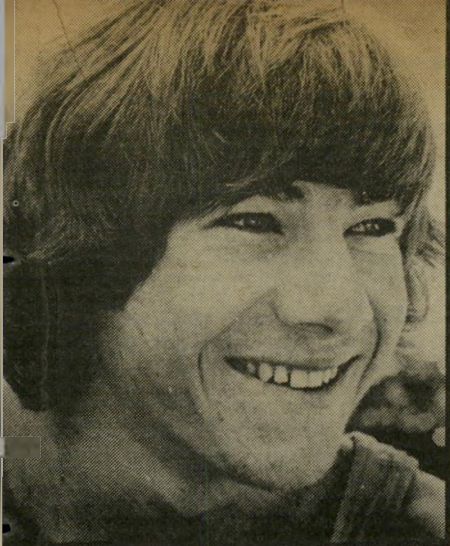
האילויות. הם מקורנפים ועורם כעור פיל. אבל אני פונה בתחינה ממש, לכל האבות והאמהות בארץ, שיש להם ילדים ולא חשוב באיזה גיל, שיתחילו לחשוב ושלא ילכו בצורה עיוורת אחרי סיסמות; מול עיניהם צריך להיות רק דבר אחד — שהערך העליון זה חיי אדם. ואין שום מטרה בעולם שלמענה מוכן הצעיר להקי ריב את חייו. אחרי מותו של רו לא יכולתי להשתחרר מהמחשבה שהסכנה שימות מידי ממשלת בגין רדפה אחרי כל הזמן. באחד מיומני מצאתי שיר שכתבתי ב־30 במרץ בשנה

.. שרון הוא הרפתקן צבאי חסר אחריות ושיקול-דעת.

ככל שהוא ימהר להתפטר, כן ייטב למדינה ולבניה.

בעיני בגין, אדמת-קודש חשובה יותר מחי-אדם. אני מבקש

ממנו שיאחזק את רו מרשימת, בנינו הקדושים שלו.

הרב חיים דרוקמן, שעודד את מעשי הממ שלה וקרא לבגין להמשיך במילחמת הלבנון, חשבתי שגם לי יש זכות מוסרית שראשי-ממשלתי יקרא לפני השרים את מיכתבו של מי שאיכד את בנו במילחמה הזו.

שלחתי לו את המיכתב ואפילו לא קיבלתי תי הודעה סתמית שהמיכתב התקבל בליש כת ראש-הממשלה. עד כמה הם יכולים להיות ציניים. נמנעתי מלשלוח העתק לשרון ולרפול. שניהם קרנפים ואין לי אשליות לגביהם.

ראש-הממשלה, כמובן, לא קרא את המיכתב לפני השרים שהסתיים כך: "ואם יש בכם ולו שמץ של מצפון ולבי-אדם בקירבכם, ירדוף אתכם יגונו התהומי של אב בישראל, שחרב עליו עולמו וניטל ממנו טעם חיים, בשנתכם ובהקיצכם ובקומכם ויהיה כאות קין על מצחכם עד עולם!" אחר-כך שיגרתי את המיכתב לכל מערי כות העיתונים. מערכת העיתון מעריב החזירה לי את המיכתב בצירוף הודעה לקוגנית שהם אינם מפרסמים מיכתבים גלויים.

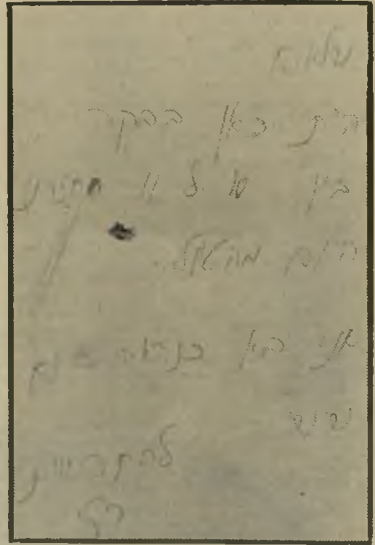
איני איש של חשיפה עצמית. גם רו לא היה כזה. הוא היה צנוע ושנא פירסומת. לכן אני מנסה לצמצם את תיאור האישי פרטי שלי על בני ועל מערכת היחסים הנפלאה שהיתה בינינו, בין כל בני המיש-פחה. החלטתי לצאת למאבק כדי לפקוח עיני אחרים ואני רוצה להפוך את השכול שלי לנשק של מילים, לנסות ולהסביר לציבור שהממשלה הנוכחית מביאה אותו לאבדון.

לכן יצאתי להפגין בירושלים ובתל-אביב, למרות שפיסית בקושי עמדתי על רגלי. בכיכר-מלכיים-ישראל נאלצתי לשבת לפתע משום שחשתי שאני עומד להתעלף. אני חייב לומר כמה מישפטים על חבריו של רו מהיחידה. לא אומר את שמם אך התנהגותם אחרי מותו של בני אינה ניתנת לביטוי. חברים שיצאו לחופשה של 24 שעות אחר תופת המילחמה לא נסעו לביתם אלא באו לשבת איתנו. מהם שמעתי פרטים על מה שהתחולל שם. מהם למדתי שרו היה בראש הכות, הוא היה הראשון שנכנס לתעלה במצודת הבופור וחטף את הצורו. הם היו פה גם בשלושים. אני חושב שאני משמש פה גם להם.

באיזשהו מקום בשם בנינו הקדושים אני מבקש ממנו שאת שמו של רו הוא ימחוק מרשימה זו, אם יש בו טיפה של מצפון אנושי.

לדעתי, האנשים המסוכנים ביותר לחיי הבנים הם אנשים המדברים בשם כל מיני ערכים נעלים כביכול. אני לא פונה למג היגים האלה משום שהשתחררתי כבר מכל

הממשלה מנסה, בכל האמצעים האפשריים, ליצור רושם שמחסני-הנשק הענקיים בלבנון היוו סכנת-השמד לישראל. מעניין שראש אמ"ן לא מחזיק בדיעה זו. אני סבור שכל מחסני-הנשק שאנו מרוקנים יוספקו בחורה עליידי אונייה אחת גדולה. בזמן חצייה-האי סיני היה ארסנל הנשק אחד מהגדולים בעולם והעובדה היא שהיום לא נשקפת שום סכנה למדינת ישראל, משום שיש הסכם שלום עם מצריים!

אך כאשר מימשל פונה לעיר הקודש חברון, ולעיר שבה, דרכו רגלי אבותינו הקדושים, שכם, וחושב שכך הוא יוכל להשיגם עליידי מילחמת-דמים בלבנון, עליידי הטעית הציבור, מימשל זה הוא נאשע.

הרפתקן צבאי

אדם מסוכן

את מילחמה פוליטית ללא ספק והי ממשלה עד כדי כך לא בטוחה בצידקת מעשיה, שהיא מזדרזת לערוך תערוכה מגוחכת בתל-אביב, ולפתוח שעריה חיים. כואב הלב איך אנשים פתאים צוהלים לנוכח כמה כלי-נשק המוצגים בפארק. שום סיכסוך בין עמים לא נפתר בכוח הורוע, אלא רק עליידי הידברות, הידברות עם הפלסטינים. אבל בגין ושרון הושבים שהם יקבעו מי ייצג את הפלסטינים והם יקבעו מי יישב מאחרי השולחן לדיונים איתנו, אפילו אם הם ראשי ערים קטועי רגליים.

אני חושב, בלי לזלזל בעברו הקרבי העשיר של שרון, שעל כך תשפוט אותו ההיסטוריה, שהוא מהווה סכנה אימה למדינת ישראל. אני רואה בו הרפתקן צבאי חסר-אחריות ושיקול-דעת, אדם ללא חזון, איש רומנטי, הסבור שבכוח הורוע יפתי הכל. אדם מסוכן זה נמצא בתפקיד החשוב ביותר, ככל שהוא יתפטר יותר מהר, כן ייטב למדינה ולבניה.

אם אחיה אפילו מאה שנה לא אשכח את עמידתו הנפוליאנית על כתמייה-הטרי בבופור והשקרים שהוא סיפר. כשהוא עמד שם בני וחמישה מחבריו כבר היו מתים. מאוחר יותר סיפרו לי חבריו של רו שהם ישבו בנגמ"ש והאזינו לשרון בטרנזיסטור. בוכים, חבולים ומוכים הם שמעו איך בגין ושרון מתפארים שהם כבשו את הבופור ללא נפגעים. הם רצו לנשך את דפנות כלייה-הרכב.

עכשיו אני יודע שהבופור לא היה צומת צבאי אסטרטגי, שבכלל היה צורך לכבוש אותו. הוא לא מנע את התקדמות הכוחות צפונה. הם הגיעו לשם בליה. המפקד ביקש שידוח את הפעולה לשעות שלפנות-בוקר כי החבר'ה התאמנו על הכיבוש לא לשעות החשכה. מה גם שהיה צורך בחיפוי של שלוש טנקים. אך להם בער והם שלחו את בני ואת חבריו להיהרג למען סמל בלבד.

חיי אדם

ערך עליון

מחם בגין הצטייר תמיד בעיני כאידיאליסט לאומני, שבו בדוגמות המיסטיות-לאומניות שלו, אני רואה בו

עצבות

יעקב גוטרמן, גרפי קאי ומורה, מתאר ב־

יגון את פרשג יחסיו הנפלאה עם בנו, את דאגתו, לילה-לילה, לשלום בנו ואת ההתמוטטות אחרי ההודעה על הנפילה.

שעברה, תחת השם אבות: "טרוף טורף יוסף" / הראו לו הכותונת / ולב האב מרד / מאן להאמין / "טרוף טורף בנך" / נתנו עליו קולם / ולב האב עיקש / והוא יושב משמים / וכך לדורותם-הכתנת והדם / ולב האב אשר איננו מאמין.

כאשר קראתי בעיתון שבגין קרא לפני שר הממשלה הרצחנית מיכתב של אחד

הבטחה

בדרך למילחמה עבר רו בביתו והשאיר מיכתב להוריו, שבו הוא מבטיח שהוא ישוב כנראה ביום השישי כעבור שבוע. רו היה בחופשת-שיחרור עם הצוות שלו.

והיא היתה הראשונה שקיבלה את ההודעה על מותו של רו. כיום הבית הצנוע מעוטרים בציורים של האב יקב. לקראת סיום קורס-התיירות הכין יעקב לבנו סידרת קריקאטורות על שלבים בשירותו של חיל סדיר, שהוקרנה לפני חבריו.

מישפחה מאושרת

כל בני מישפחת גוטרמן בתמונה שצולמה ב־ ביתם שבקיבוץ העוגן. רו מחזיק בידיו את מיכל, לצידה של רנית יושב טל גבה-הקומה. אני עובדת כאחות במירפאת הקיבוץ